

taget, enten får mulighed for efter eget ønske at komme til Danmark og få foretaget en abort og få den nødvendige krisehjælp, eller at man smider en sæk penge i og får nogle gynækologer og krisepsykologer af sted til området, hvor kvinderne så kan få den nødvendige behandling.

Det er det, Enhedslisten vil i området, og det man kan jo så melde ud om man har lyst til at være med til.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at det at modtage flygtninge i denne situation ved Enhedslistens ordfører også godt at CD slet ikke er uenig i.

Men hvis mønsteret bliver, som Enhedslistens ordfører her lægger frem, nemlig at når despoter fascister af den art her giver sig til at rense et område, så modtager vi dem almindeligvis og lapper på tingene, hvor ville vi så ende, hvis det var helt almindeligt, at det internationale samfund, hver gang en despot gik i gang, så bare sugede op og lod ham brede sig og rense ud?

Vi er jo nødt til at stoppe det, hvor det foregår, og spørgsmålet er jo, om man kan være mere antimilitarist end humanist.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nej, det tror jeg ikke man kan. Men vores alternativ til de her ting er jo det, vi så, da regimerne i Østeuropa blev væltet. De blev væltet ved fredelige folkelige demonstrationer, ved politisk pres, ved fredelige folkelige tiltag. Og jeg vil sige, at det er det, der er vores alternativ.

Jeg ved godt, at vi nu har bevæget os ind i en krig, fordi et folketingsflertal her har besluttet det, og fordi NATO har besluttet det. Der er røget en masse bomber, og det stiller specielt den serbiske opposition, som man kunne have støttet med alle de milliarder kroner, som man nu kaster i hovedet på bombeflyene, dårligt. Man kunne have bakket den serbiske opposition op og have lagt et politisk pres på Milosevic ad den vej. Der er ikke nogen tvivl om, at den mand sidder bedre fast på sin taburet, har mere opbakning blandt de serbiske folk nu, end han nogen sinde har haft. Altså, nationalismen blomstrer jo.

Jeg ved ikke, om det er den måde, man skal skaffe manden af vejen på. Efter ham kommer der jo bare en ny, medmindre man kan skabe

en folkelig modstand, og det er jo ikke det, man har gjort gennem NATO's bomber.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FP):

For ca. 10 timer siden indledte statsministeren debatten med meget korrekt at kundgøre, at det nok ville blive den sidste afslutningsdebat i dette århundrede. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at det bliver nok den sidste afslutningsdebat i dette årtusinde. Så selvfølgelig må det for statsministeren være en særlig begivenhed, ikke mindst når man tænker på, at det også i øjeblikket er 150-året for vores grundlov, som jo danner rammer om demokratiet og parlamentarismen i Danmark.

Men der er en anden begivenhed, som er knap så festlig og knap så glørværdig, men som også gør, at denne her afslutningsdebat har været lidt speciel i forhold til det, vi plejer at have. Det er nemlig sådan, at Danmark er i krig. Ja, godt nok er det regeringens opfattelse, at Danmark ikke er i krig, men vi er i øjeblikket i gang med det, man kalder en humanitær aktion i Serbien og til dels i Kosovo.

I Fremskridtspartiet har vi nu den opfattelse, at hvis det, der foregår i Serbien, og det, der foregår i Kosovo, ikke er krigsførelse, ja, så har vi svært ved at forestille os, hvad krig så ville være.

Det siger jeg ikke, fordi Fremskridtspartiet er i tvivl om, hvorvidt der skal være støtte til den indsats, som NATO yder, men fordi vi mener, at det folkeretligt er forkert, at man forsøger at løbe fra det ansvar, der følger med, når man er i en egentlig krig, og at man derfor leger sprogligt kispus, når man forsøger at efterlade det indtryk, at NATO blot er i gang med en humanitær aktion.

Når Fremskridtspartiet støtter NATO's indsats, så gør vi det, fordi vi ønsker at få stoppet Milosevic. Vi vil nemlig ikke bringes i den situation, at en nationalistisk og socialistisk leder som Milosevic får lov til at brede den etniske udrensning til hele Europa.

Den fejl har Europa nemlig begået én gang, én gang for meget, og det må ikke ske igen. Jeg vil ikke bringes i samme situation, som mine forældre og mine bedsteforældre har været, når de igen og igen har skullet svare på spørgsmålet: Hvordan kunne det gå så galt? Hvorfor var der ikke nogen, der stoppede Hitler i tide?